

SMĚRNICE EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY 1999/44/ES

ze dne 25. května 1999

o některých aspektech prodeje spotřebního zboží a záruk na toto zboží

EVROPSKÝ PARLAMENT A RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o založení Evropského společenství, a zejména na článek 95 této smlouvy,

s ohledem na návrh Komise¹,

s ohledem na stanovisko Hospodářského a sociálního výboru²,

v souladu s postupem stanoveným v článku 251 Smlouvy a na základě společného návrhu dohodovacího výboru schváleného dne 18. března 1999³,

- (1) vzhledem k tomu, že podle čl. 153 odst. 1 a 3 Smlouvy přispěje Společenství k dosažení vysoké úrovně ochrany spotřebitele prostřednictvím opatření, která Společenství přijme podle článku 95 Smlouvy;
- (2) vzhledem k tomu, že vnitřní trh zahrnuje oblast bez vnitřních hranic, v níž je zaručen volný pohyb zboží, osob, služeb a kapitálu; že volný pohyb zboží se netýká pouze podnikatelského sektoru, ale i soukromých fyzických osob; že to znamená, že spotřebitelům z jednoho členského státu musí být na základě existence jednotné minimální soustavy přiměřených pravidel umožněno volně nakupovat na území jiného členského státu;
- (3) vzhledem k tomu, že právní předpisy členských států týkající se prodeje spotřebního zboží se liší; že v důsledku toho jsou odbytiště v jednotlivých státech nejednotná a mezi prodávajícími může docházet k narušení soutěže;
- (4) vzhledem k tomu, že spotřebiteli, který hodlá využít výhody vnitřního trhu tím způsobem, že si obstará zboží v jiném členském státě než ve státě svého trvalého bydliště, připadá základní úloha při dokončení vnitřního trhu; že se musí zamezit vzniku nových umělých hranic a rozdělení trhů; že možnosti spotřebitelů se na základě nových komunikačních technologií, které

¹ Úř. věst. C 307, 16. 10. 1996, s. 8 a Úř. věst. C 148, 14. 5. 1998, s. 12.

² Úř. věst. C 66, 3. 3. 1997, s. 5.

³ Stanovisko Evropského parlamentu ze dne 10. března 1998 (Úř. věst. C 104, 6. 4. 1998, s. 30), společný postoj Rady ze dne 24. září 1998 (Úř. věst. C 333, 30. 10. 1998, s. 46) a rozhodnutí Evropského parlamentu ze dne 17. prosince 1998 (Úř. věst. 98, 9. 4. 1999, s. 226). Rozhodnutí Evropského parlamentu ze dne 5. května 1999. Rozhodnutí Rady ze dne 17. května 1999.

umožňují snadnější přístup k odbytištím jiných členských států nebo třetích zemí, podstatně zvýšily; že bez alespoň základní harmonizace ustanovení o prodeji spotřebního zboží by vznikaly překážky na cestě dalšího rozvoje prodeje zboží pomocí nových dálkových komunikačních technik;

- (5) vzhledem k tomu, že vytvoření jednotné minimální soustavy pravidel spotřebitelského práva, která platí ve Společenství bez ohledu na místo prodeje zboží, posílí důvěru spotřebitelů a umožní jim lépe využít přednosti vnitřního trhu;
- (6) vzhledem k tomu, že příčinou hlavních obtíží spotřebitelů a jejich sporů s prodávajícími je rozpor zboží se smlouvou; že na základě této skutečnosti je nezbytné, aby se sbližovaly právní předpisy jednotlivých států týkající se prodeje spotřebního zboží, avšak bez toho aby takové sbližování omezovalo platnost ustanovení a vnitrostátních právních zásad o úpravě smluvní a mimosmluvní odpovědnosti;
- (7) vzhledem k tomu, že zboží musí především odpovídat smluvním ujednáním; že zásada souladu se smlouvou se pokládá za společný prvek odlišných právních tradic jednotlivých států; že v rámci určitých právních tradic jednotlivých států však není možné opírat se pouze o tuto jedinou zásadu, aby byla zajištěna minimální úroveň ochrany spotřebitele; že zejména v rámci takových právních tradic by mohlo být užitečné stanovit dodatečná vnitrostátní ustanovení k zajištění ochrany spotřebitele pro případy, že by se strany nedohodly na zvláštních smluvních podmínkách nebo že by stanovily smluvní podmínky nebo uzavřely dohody, na jejichž základě jsou práva spotřebitele přímo nebo nepřímo popřena nebo omezena; že vznikají-li tato práva za použití této směrnice, nejsou takové smluvní podmínky nebo dohody pro spotřebitele závazné;
- (8) vzhledem k tomu, že za účelem usnadnění použití zásady souladu zboží se smlouvou je vhodné zavést vyvratitelnou domněnku souladu se smlouvou, kterou je možno použít ve většině případů; že tato domněnka neomezuje zásadu smluvní volnosti; že v případě neexistence zvláštních smluvních podmínek, jakož i v případě použití doložky o minimální ochraně, mohou být prvky uvedené v této domněnce použity k určení rozporu zboží se smlouvou; že jakost a provedení, které může spotřebitel rozumně očekávat, závisejí mimo jiné rovněž na tom, zda je zboží nové nebo použité; že prvky uvedené v domněnce platí současně; že je-li některý prvek uvedený v domněnce podle okolností konkrétního případu nepoužitelný, zůstává platnost ostatních prvků domněnky nedotčena;
- (9) vzhledem k tomu, že prodávající je přímo odpovědný spotřebiteli za soulad zboží se smlouvou; že tato klasická zásada je zakotvena v právních řádech členských států; že prodávající však musí mít podle vnitrostátních právních předpisů možnost uplatnit postih proti výrobcí, který předchází prodávajícímu ve stejném smluvním řetězci nebo proti jinému prostředníkovi, ledaže by se tohoto svého práva vzdal; že tato směrnice nemá vliv na zásadu smluvní volnosti ve vztazích mezi prodávajícím, výrobcem, předchozím prodávajícím nebo jinými prostředníky; že vnitrostátní právní

předpisy stanoví, proti komu a jakým způsobem může prodávající postih uplatnit;

- (10) vzhledem k tomu, že v případě rozporu zboží se smlouvou, musí mít spotřebitel právo požadovat bezplatné uvedení zboží do stavu odpovídajícího smlouvě, přičemž se může rozhodnout mezi opravou a náhradním dodáním zboží, v opačném případě pak musí mít právo na snížení kupní ceny nebo na odstoupení od smlouvy;
- (11) vzhledem k tomu, že nejprve může spotřebitel požadovat u prodávajícího opravu zboží nebo náhradu zboží, ledaže by takové zjednání nápravy bylo neproveditelné nebo neúměrné; že se musí objektivně zjišťovat, zda je takové zjednání nápravy neúměrné; že za neúměrné je považováno takové zjednání nápravy, které v porovnání s jinými formami přináší nepřiměřené náklady; že při odpovědi na otázku, zda je jedná o nepřiměřené náklady, bude rozhodující, zda náklady na zjednání takové nápravy by byly jednoznačně vyšší než náklady na zjednání jiné formy nápravy;
- (12) vzhledem k tomu, že v případě rozporu se smlouvou může prodejce nabídnout spotřebiteli jakoukoli existující možnost zjednání nápravy, aby došlo ke smírnému narovnání; že o přijetí nebo odmítnutí dotyčného návrhu rozhoduje spotřebitel;
- (13) vzhledem k tomu, že se má spotřebiteli umožnit využívat vnitřního trhu a nakupovat spotřební zboží v jiném členském státě, doporučuje se výrobcům spotřebního zboží prodávaného ve více členských státech, aby v zájmu spotřebitele přikládali ke zboží seznam obsahující alespoň jednu kontaktní adresu v každém členském státě, v němž se zboží prodává;
- (14) vzhledem k tomu, že odkazy na dobu dodání neznamenaají, že členské státy musí změnit své vnitrostátní předpisy o přechodu nebezpečí;
- (15) vzhledem k tomu, že členské státy mohou stanovit, že náhrada, která má být vyplacena spotřebiteli, se může snížit s ohledem na dobu, po kterou spotřebitel zboží od doby dodání používal; že pravidla o způsobech odstoupení od smlouvy mohou být stanovena ve vnitrostátních předpisech;
- (16) vzhledem k tomu, že zvláštní charakter použitého zboží obecně znemožňuje jeho výměnu; že u tohoto zboží nemá proto spotřebitel zpravidla nárok na náhradní plnění; že členské státy mohou povolit smluvním stranám, aby pro takové zboží sjednaly kratší záruční dobu;
- (17) vzhledem k tomu, že je vhodné omezit dobu, během které prodávající odpovídá za rozpor se smlouvou, který nastal v okamžiku dodání zboží; že členské státy mohou dále stanovit lhůtu, během které může spotřebitel uplatnit své nároky, nekončí-li tato lhůta před uplynutím dvou let od okamžiku dodání; že stanoví-li vnitrostátní právní předpisy pro počátek lhůty jiný termín než okamžik dodání zboží, nesmí být celkové trvání lhůty stanovené vnitrostátními právními předpisy kratší než dva roky od okamžiku dodání;

- (18) vzhledem k tomu, že v případě opravy nebo náhradního dodání zboží, jakož i v případě dohody mezi prodávajícím a spotřebitelem o smírném narovnání, mohou členské státy rovněž prostřednictvím svých vnitrostátních právních předpisů stanovit, že lhůta, během které se musí projevit rozpor se smlouvou, bude zastavena nebo přerušena a zároveň může být stanovena promlčecí lhůta;
- (19) vzhledem k tomu, že členské státy mohou stanovit lhůtu, během které spotřebitelé musí oznámit prodávajícímu rozpor se smlouvou; že členské státy mohou poskytnout vyšší úroveň ochrany spotřebitele tím, že nestanoví žádnou takovou povinnost; že v každém případě mají mít spotřebitelé v celém Společenství k dispozici lhůtu alespoň dvou měsíců, během níž by oznámili prodávajícímu rozpor se smlouvou;
- (20) vzhledem k tomu, že členské státy přijmou preventivní opatření, aby taková lhůta neznevýhodňovala spotřebitele při mezinárodních nákupech; že všechny členské státy uvědomí Komisi o řešení, které v tomto případě zvolily; že Komise bude sledovat, jak různé provádění těchto ustanovení ovlivňuje spotřebitele a vnitřní trh; že informace o řešení zvoleném jednotlivým členským státem budou zpřístupněny ostatním členským státům, spotřebitelům a spotřebitelským organizacím v celém Společenství; že proto bude v *Úředním věstníku Evropských společenství* zveřejněn přehled o stavu příslušných právních předpisů ve všech členských státech;
- (21) vzhledem k tomu, že u určitého druhu zboží je obvyklé, že prodejce nebo výrobce nabídne na své zboží záruku uplatnitelnou při všech vadách, které se projeví v určité době; že tato praxe může vést ke zvýšení konkurenceschopnosti na trhu; že takové záruky představují sice právní nástroje marketingu, nesmí však spotřebitele uvést v omyl; že za účelem zajištění toho, že spotřebitel nebude klamán, mají záruky obsahovat určité informace, mimo jiné rovněž prohlášení, že zárukou nejsou dotčena práva spotřebitele;
- (22) vzhledem k tomu, že smluvní strany nesmějí na základě společného souhlasu omezit nebo popřít práva, která spotřebiteli náleží, jinak by se mařila právní ochrana; že tato zásada platí i pro ustanovení, podle nichž byla spotřebiteli v době uzavření smlouvy známa existence rozporu zboží se smlouvou; že ochrana, která je na základě této směrnice spotřebiteli zaručena, nesmí být omezována použitím právních předpisů státu, který není členem Společenství, zvolených jako rozhodné právo pro dotčnou smlouvu;
- (23) vzhledem k tomu, že příslušné právní předpisy a judikatura členských států svědčí o vzrůstajících snahách zajistit vysokou úroveň ochrany spotřebitele; že s ohledem na tento vývoj a na získané zkušenosti při provádění této směrnice se ukazuje, že je nezbytné vzít v úvahu vyšší míru harmonizace, která předpokládá zejména přímou odpovědnost výrobce za vady, za které je odpovědný;
- (24) vzhledem k tomu, že členské státy by měly v oblasti působnosti této směrnice přijmout nebo ponechat v platnosti přísnější ustanovení k zajištění ještě vyšší úrovně ochrany spotřebitele;

- (25) vzhledem k tomu, že podle doporučení Komise ze dne 30. března 1998 o zásadách **pro orgány odpovědné za mimosoudní urovnání spotřebitelských sporů**⁴, mohou členské státy zřídit subjekty, které zajistí nestranné a účinné vyřízení stížností ve vnitrostátním a mezinárodním rámci a které mohou spotřebitelé využít jako zprostředkovatele;
- (26) vzhledem k tomu, že na ochranu kolektivních zájmů spotřebitelů je vhodné zahrnout tuto směrnici do seznamu směrnic, který je součástí přílohy směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/27/ES ze dne 19. května 1998 o žalobách na zdržení se jednání v oblasti ochrany zájmů spotřebitelů⁵,

PŘIJALY TUTO SMĚRNICI:

Článek 1

Oblast působnosti a definice

1. Cílem této směrnice je sblížit právní a správní předpisy jednotlivých členských států týkající se některých aspektů prodeje spotřebního zboží a záruk na spotřební zboží s cílem zajistit jednotnou základní úroveň ochrany spotřebitele v rámci vnitřního trhu.
2. Pro účely této směrnice se rozumí:
 - a) „spotřebitelem“ každá fyzická osoba, která ve smlouvách spadajících do oblasti působnosti této směrnice jedná za účelem, který nelze považovat za její profesní nebo obchodní činnost;
 - b) „spotřebním zbožím“ všechny hmotné movité předměty, s výjimkou:
 - zboží, které se prodává na základě výkonu rozhodnutí nebo jiných soudních opatření,
 - vody a plynu, nejsou-li stáčeny v omezeném objemu nebo v určitém množství,
 - elektrické energie;
 - c) „prodávajícím“ každá fyzická nebo právnická osoba, která prodává spotřební zboží na základě smlouvy v rámci své profesní nebo obchodní činnosti;
 - d) „výrobce“ výrobce spotřebního zboží, dovozce spotřebního zboží na území Společenství nebo každá jiná osoba, která se prohlásí za výrobce tím, že na spotřební zboží umístí své jméno, ochrannou známku nebo jiné rozlišovací označení;

⁴ Úř. věst. L 115, 17. 4. 1998, s. 31.

⁵ Úř. věst. L 116, 11. 6. 1998, s. 51.

- e) „zárukou“ každý závazný slib vrácení kupní ceny, náhradního dodání spotřebního zboží nebo opravy nebo zjednání jiné nápravy ze strany prodávajícího nebo výrobce v případě, že výrobek neodpovídá údajům uvedeným v záručním listě nebo v příslušné reklamě, které jsou spotřebiteli poskytovány bez zvláštního příplatku;
 - f) „nápravou“ v případě rozporu se smlouvou uvedení spotřebního zboží do stavu, který odpovídá smlouvě;
3. Členské státy mohou stanovit, že pojem „spotřební zboží“ nezahrnuje použité zboží, které je prodáváno ve veřejné dražbě, při níž mají spotřebitelé možnost se osobně účastnit prodeje.
4. Kupními smlouvami se ve smyslu této směrnice rozumí rovněž smlouvy o dodání spotřebního zboží, které je nutno sestavit nebo vytvořit.

Článek 2

Soulad se smlouvou

1. Prodávající je povinen předat spotřebiteli zboží, které je v souladu s kupní smlouvou.
2. Předpokládá se, že spotřební zboží je v souladu se smlouvou, jestliže:
 - a) souhlasí s popisem prodávajícího a má vlastnosti spotřebního zboží, které prodávající spotřebiteli předvedl ve formě vzorku nebo vzoru;
 - b) se hodí k účelu, který spotřebitel požadoval a o němž prodávajícího informoval v době uzavření smlouvy a s nímž prodávající souhlasil;
 - c) se hodí k účelům, ke kterým se zboží tohoto druhu obvykle používá;
 - d) vykazuje jakost a vlastnosti, které jsou obvyklé u zboží tohoto druhu a které může spotřebitel rozumně očekávat s ohledem na charakter spotřebního zboží, a rovněž zejména na veřejné vyjádření v reklamě nebo na etiketách prodávajícího, výrobce nebo jeho zástupce o konkrétních vlastnostech zboží.
3. Ve smyslu tohoto článku se nejedná o rozpor se smlouvou v případě, že spotřebitel v okamžiku uzavření smlouvy věděl o rozporu se smlouvou nebo pokud o něm rozumně nemohl nevědět nebo pokud rozpor se smlouvou vznikl na základě materiálu dodaného spotřebitelem.
4. Prodávající není vázán veřejným vyjádřením uvedeným v odst. 2 písm. d), jestliže:
 - prokáže, že dotyčné vyjádření neznal a rozumně znát nemohl,
 - prokáže, že dotyčné vyjádření bylo v době uzavření smlouvy opraveno nebo

- prokáže, že rozhodnutí o koupi nemohlo být dotyčným vyjádřením ovlivněno.

5. Jakákoli vada mající původ v nesprávné montáži spotřebního zboží se považuje za rozpor zboží se smlouvou v případě, že montáž byla součástí kupní smlouvy a byla prováděna prodávajícím nebo na jeho odpovědnost. Totéž platí i v případě, že byl výrobek určený k montáži namontován spotřebitelem a nesprávná montáž nastala v důsledku chyby v návodu k montáži.

Článek 3

Práva spotřebitele

1. Prodávající odpovídá spotřebiteli za každý rozpor se smlouvou existující v okamžiku dodání spotřebního zboží.

2. V případě rozporu se smlouvou má spotřebitel nárok buď na bezplatné uvedení spotřebního zboží do stavu odpovídajícího smlouvě prostřednictvím opravy, nebo náhradního dodání zboží podle ustanovení odstavce 3 nebo na přiměřené snížení kupní ceny nebo na odstoupení od smlouvy podle ustanovení odstavců 5 a 6.

3. Spotřebitel může požadovat u prodávajícího nejprve bezplatnou opravu nebo bezplatné náhradní dodání spotřebního zboží za předpokladu, že takové plnění není nemožné nebo nepoměrné.

Zjednání nápravy se považuje za nepoměrné v případě, že by pro prodávajícího znamenalo vznik nákladů, které by ve srovnání s ostatními možnostmi zjednání nápravy zohlednily:

- hodnotu, kterou by spotřební zboží mělo bez rozporu se smlouvou,
- význam rozporu se smlouvou a
- značné obtíže, které by zjednání nápravy představovalo pro spotřebitele.

Oprava nebo náhradní dodání zboží se musí uskutečnit v přiměřené lhůtě a bez značných obtíží pro spotřebitele, přičemž je třeba vzít v úvahu druh spotřebního zboží a účel, pro který spotřebitel spotřební zboží vyžadoval.

4. Výraz „bezplatný“ v odstavcích 2 a 3 zahrnuje náklady vynaložené na uvedení spotřebního zboží do stavu souladu, zejména náklady spojené se zasláním a náklady na vynaloženou práci a materiál.

5. Spotřebitel může požadovat přiměřené snížení kupní ceny nebo může odstoupit od smlouvy:

- jestliže nemá nárok na opravu ani na náhradní dodání zboží nebo
- jestliže prodávající nezjednal nápravu v přiměřené lhůtě nebo
- jestliže prodávající nezjednal nápravu bez značných obtíží pro spotřebitele.

6. Při nevýznamném rozporu se smlouvou nemá spotřebitel právo odstoupit od smlouvy.

Článek 4

Právo postihu

Je-li konečný prodávající odpovědný za rozpor se smlouvou, která vznikla v důsledku jednání nebo opomenutí výrobce, předcházejícího prodávajícího ve stejném smluvním řetězci nebo jiného prostředníka, může konečný prodávající uplatnit postih proti ručiteli nebo ručitelům ve smluvním řetězci. Vnitrostátní právní předpisy stanoví ručitele, proti kterému nebo proti kterým může prodejce uplatnit postih, jakož i příslušné postupy a podmínky uplatnění.

Článek 5

Lhůty

1. Prodávající odpovídá podle ustanovení článku 3 v případě, že se rozpor se smlouvou projeví ve lhůtě dvou let po dodání zboží. V případě, že se podle vnitrostátních předpisů nároky uvedené v čl. 3 odst. 2 promlčují, nesmí být promlčecí lhůta kratší než dva roky po dodání zboží.

2. Členské státy mohou stanovit, že spotřebitel je povinen oznámit prodávajícímu uplatnění svých práv na zjednání nápravy při rozporu se smlouvou do dvou měsíců po zjištění tohoto rozporu.

Členské státy uvědomí Komisi o postupu zvoleném podle tohoto odstavce. Komise sleduje účinky postupů zvolených členskými státy na spotřebitele a vnitřní trh.

Komise připraví do 7. ledna 2003 zprávu o postupu zvoleném členskými státy podle tohoto odstavce. Tato zpráva bude zveřejněna v *Úředním věstníku Evropských společenství*.

3. Do doby, než bude prokázán opak, se předpokládá, že rozpor se smlouvou, který se projeví v průběhu šesti měsíců po dodání zboží, nastal již v okamžiku dodání, ledaže by tato domněnka byla neslučitelná s charakterem zboží nebo rozporem se smlouvou.

Článek 6

Záruky

1. Záruka musí poskytovatele právně zavazovat podle podmínek uvedených v záručním listu a v související reklamě.

2. Záruka musí:

- uvádět, že spotřebitel nabývá na základě koupě spotřebního zboží v rámci platných vnitrostátních právních předpisů určitá práva, a objasnit, že tato práva nejsou zárukou dotčena;
 - uvádět v jednoduchých a jasných formulacích, co je jejím obsahem, a podstatné údaje, které jsou nezbytné k jejímu uplatnění, zejména trvání a místní působnost záruky a adresu poskytovatele záruky.
3. Na přání spotřebitele musí mít záruka písemnou formu nebo být uvedena na jiném trvalém nosiči dat, který má spotřebitel k dispozici a k němuž má přístup.
4. Členské státy, v nichž je spotřební zboží uváděno na trh, mohou v souladu s pravidly Smlouvy stanovit pro své území, že záruka musí být vypracována v jednom jazyku nebo více jazycích, které si členský stát zvolí z úředních jazyků Společenství.
5. Nesplněním požadavků na záruku uvedených v odstavcích 2, 3 nebo 4 není v žádném případě dotčena platnost záruky; spotřebitel ji může i nadále uplatňovat a vyžadovat její dodržení.

Článek 7

Závaznost

1. Smluvní podmínky nebo dohody sjednané s prodávajícím před oznámením rozporu se smlouvou, na jejichž základě pozbývají práva zaručená touto směrnicí přímo nebo nepřímo platnosti nebo jsou omezena, nejsou pro spotřebitele podle vnitrostátního práva závazné.

V případě použitého zboží mohou členské státy stanovit, že prodávající nebo spotřebitel si mohou sjednat smluvní podmínky nebo dohody, na jejichž základě prodávající odpovídá za vady zboží po kratší dobu než je uvedena v čl. 5 odst. 1. Tato doba nesmí být kratší než jeden rok.

2. Členské státy přijmou nezbytná opatření k zajištění toho, aby spotřebitelé nebyli zbaveni ochrany zaručené jim na základě této směrnice tím, že by z důvodu úzké souvislosti smlouvy s územím členských států zvolil jako rozhodné právo pro smlouvu právo státu, který není členem Společenství.

Článek 8

Vnitrostátní právo a minimální ochrana

1. Jiné nároky, které může spotřebitel uplatnit na základě vnitrostátních právních předpisů o smluvní nebo mimosmluvní odpovědnosti, nejsou touto směrnicí dotčeny.
2. Členské státy mohou za účelem zajištění vyšší úrovně ochrany spotřebitele v oblasti působnosti této směrnice přijmout nebo ponechat v platnosti přísnější předpisy, které jsou v souladu se Smlouvou.

Článek 9

Členské státy přijmou vhodná opatření k tomu, aby byli spotřebitelé informováni o vnitrostátních právních předpisech, na jejichž základě dojde k provedení této směrnice, a popřípadě vyzvou profesní organizace, aby informovaly spotřebitele o jejich právech.

Článek 10

V příloze směrnice 98/27/ES se doplňuje nový bod, který zní:

„10. Směrnice Evropského parlamentu a Rady 1999/44/ES ze dne 25. května 1999 o některých aspektech prodeje spotřebního zboží a záruk na toto zboží (Úř. věst. L 171, 7. 7. 1999, s. 12).“

Článek 11

Provedení

1. Členské státy uvedou v účinnost právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu s touto směrnicí nejpozději do 1. ledna 2002. Neprodleně o nich uvědomí Komisi.

Tato opatření přijatá členskými státy musí obsahovat odkaz na tuto směrnici nebo musí být takový odkaz učiněn při jejich úředním vyhlášení. Způsob odkazu si stanoví členské státy.

2. Členské státy sdělí Komisi znění svých vnitrostátních právních předpisů, které přijmou v oblasti působnosti této směrnice.

Článek 12

Přezkum

Komise přezkoumá provádění této směrnice nejpozději do 7. července 2006 a předloží zprávu Evropskému parlamentu a Radě. Zpráva mimo jiné prověří možnost zavedení přímé odpovědnosti výrobce a bude doplněna případnými návrhy.

Článek 13

Vstup v platnost

Tato směrnice vstupuje v platnost dnem vyhlášení v *Úředním věstníku Evropských společenství*.

Článek 14

Tato směrnice je určena členskými státem.

V Bruselu dne 25. května 1999.

Za Evropský parlament
předseda
J. M. GIL-ROBLES

Za Radu
předseda
H. EICHEL